Călăuza rătăciților (I)

On Iunie 03, 2010

Asigură condițiile de validitate a experienței depășirii de sine, evaluându-ți limitele de rol, atribuțiile și responsabilitățile într-un context de gestionare a provocărilor.

Cu mulți ani în urmă, mai exact în primul an de facultate, am fost cu câțiva prieteni într-o excursie în munții Făgăraș. N-am să uit niciodată prima zi în care am urcat pe munte.

Ascensiunea s-a desfășurat sub conducerea lui Vlad, unul dintre localnici, care era obișnuit cu excursiile de acest gen. El escaladase în mai multe rânduri câteva din vârfurile muntoase din România. Se vedea după brațele sale puternice și picioarele viguroase că era un alpinism încercat, abil și experimentat. Fără îndoială era genul acela de om plin de vitalitate care nu dă înapoi în fața niciunui obstacol, și eram hotărâți să-l urmăm. Ne puteam bizui pe el.

Leadership: Îți satisfaci mândria de a aparține unui rol de "decizie hotărâtoare" în extremitatea unei zone de vulnerabilitate care face ca un eveniment minor să capete amploarea unei oglindiri în ceva mai mult decât în tine însuți?

Neprevăzuturile răstoarnă planurile mari. După aproximativ trei ore de urcuș ne aflam abia la jumătatea distanței de parcurs. Deodată, prietena unuia dintre băieți a exclamat cu năduf: *"Nu mai pot. Mă dor picioarele. Vreau să mă întorc."* Încă două persoane din grup, prietenul fetei și sora lui, au împărtășit aceeași dorință, de a se întoarce.

Fiindcă restul eram dornici să continuăm urcușul, Vlad a consimțit ca cei trei să se întoarcă, dar cu condiția să urmeze întocmai marcajele crestate pe scoarța copacilor, care indicau traseul de întoarcere. Zis și făcut. Ne-am continuat drumul, având speranța că cei trei vor ajunge în regulă înapoi la pensiune.

După vreun sfert de oră, aflându-ne pe un versant al muntelui, am privit în vale, și i-am zărit pe cei trei prieteni ai noștri pe o potecă, dar care vizibil nu ducea la pensiune. Am strigat la ei, dar nu ne-au putut auzi clar, căci ecoul ne-a distorsionat vocile. Am încercat să-i sunam de pe mobil, dar nu aveam semnal. Ce era de făcut?

Mă simțeam de parcă eram legat cu o frânghie de corp și cineva mă trăgea înapoi, nu mai puteam să neglijez faptul că undeva și eu pierdusem din perspectivă ideea de a avea contact cu cineva. Mă simțeam vinovat de situația în care mă aflam, de neputința de a trece la fape. În mine se oglindea spiritul de solidaritate care avea ca destinație acea atracție a interzisului, forțarea unor limite fără a le trăi niciodată cu adevărat, tendința de a acționa de unul singur fără a avea certitudinea unei direcții.

Leadership: Adopți o poziție fermă de actualizare a versiunii tale de performanță, condiționând menținerea funcției "True" a valorii personale?

Leadershipul este întotdeauna prima opțiune dată experienței care se armonizează pe necesitățile de raportare la situații concrete, în contexte de *"Lose Yourself"* sau *"Losing your access to the privileges of a new functionality"* , văzute ca niște probe de formare și de evaluare.

Ca atare, printre incertitudinile de caracter și stare de spirit care planează asupra

perspectivelor de viabilitate a versiunii tale de performanță, sub aspectul unei responsabilizări sporite, în sânul unei situații pe care îți este greu să o accepți, se strecoară niște aproximații de calcul ale valorilor "True" sau "False" autoimpuse.

Pledoaria noastră pentru necesitatea și posibilitatea menținerii funcției "True" a valorii personale, spre eliminarea acelor lanțuri cauzale care își au originea într-o decizie de moment, cu sens profund moralizator, pornește, paradoxal, nu de la analiza fenomenului *"Locked in your own excuse"* , deosebit de tot ce l-a precedat.

Ci de la calitatea semnificativă a performanței tale de lider și corectării acesteia în condițiile de validitate a experienței de a fi față în față cu tine, prevăzute de normele și constrângerile devenirii. O experiență care nu face altceva decât să reflecte afinitatea profundă ce există, în realitate, între formele fundamentale de manifestare a spiritului în practică și formele fundamentale de realizare a puterii personale.

Versiunea de performanță pe care o adopți într-o situație de tip "constrângere", când ești pe cale să renunți la o anumită inițiativă datorită stării confuzionale, se află sub măsura finalității lipsei de perspectivă care te ține demotivat la schimbările pe care trebuie să le faci pentru a deveni o altă persoană.

Dezavantajul pierderii, într-o anumită măsură, a controlului asupra ceea ce ai de făcut într-un context de constrângeri, aruncând o nouă lumină asupra certitudini de tipul "ori-ori", este o scădere a dinamicii sinelui care are consecințe asupra performanței celorlalți. O experiență dincolo de moartea formei psihologice a personalității, transpusă într-o frică organică sau într-o percepție distorsionată asupra situației de fapt, trăită în mod conștient, dar pesimist, care se hrănește constant din sine însăși.

În aceste condiții, preluarea inițiativei pe care o pretinde leadershipul nu mai devine un scop în sine, ci doar un mijloc, necesar și potrivit pentru cei ce duc lupta între starea de slăbiciune vizibilă și afirmarea fermă de voință.

A condiționa menținerea funcției "True" a valorii personale, prin depășirea limitelor de rol, înseamnă să prelucrezi experiențele de a interacționa cu sinele si cu ceilalți oameni până când ajungi să stăpânești în totalitate aspectele pragmatice care oferă un plus de sprijin modelului tău de autoritate.

Leadershipul este autoritatea cu care îți îngădui să rămâi liber și deschis la orice fel de provocări, fără să gândești că altcineva ar fi putut să le facă față mai bine decât tine.

Călăuza rătăciților nu este doar însoțitorul care arăta drumul corect de urmat, ci probabil o extensie a formei de manifestare a spiritului de lider care se descoperă singur în încercarea de a se mobiliza pozitiv, atât în caz de reușită cât și în caz de eșec. O condiție importantă a unui cost efectiv realist pentru asigurarea unor abilitați care, făcând posibilă desfășurarea optimă a procesului de formare-evaluare, te recomandă drept candidatul ideal pentru o poziție care necesită colaborare și compromisuri.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-ratacitilor.html